

Köszönjük meg Trianont?

2024 február 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A baloldal hamis narratívája szerint mi, magyarok hoztuk a bajt magunkra

Ungváry Krisztián mintha élvezné a botrányh?sz szerepkörét. Mid?n kiderült róla, hogy SA-egyenruhát adott el az interneten, azt is elárulta a nagydíj?nek, hogy egész gy?jteménye van német egyenruhából s hogy Adolf Hitler szerepét is eljátszotta 1988-ban. Az sem éppen egy konszolidált polgári értelmiségi magatartás, ha gy?lököd? fanatikussal közösen vörös fejjel f?ty?l valaki a miniszterelnök ünnepi beszéde közben.

Nemrég azzal került a jobb sorsra érdemes történész reflektorfénybe, hogy olyan min?síthetetlen támadást indított a nemzeti oldal talán legnagyobb hatású véleményformálója, Bayer Zsolt ellen, amit?l még mértékadó baloldali értelmiségiek is rendre elhatárolódtak.

Ennek szellemi és erkölcsi dimenzióiról Szentesi Zöldi László és Ágoston Balázs már mindent leírt. Az esethez a magam részér?l annyit f?znék hozzá, hogy annyi sikeresélye volt Ungváry karaktergyilkossági kísérletének, mint az Élet és Irodalomnak, amikor többrészes cikksorozatban próbálták Lovas Istvánt erkölcsileg tönkretenni: a magyar újságíró-fejedelem nimbuszát meg sem érintette az ügy.

A méltatlan támadás kapcsán Ungváry megannyi interjút adott, ezek egyikében a Trianon-kérdés is el?került „alternatív megközelítésben”, szokás szerint a tények, féligazságok sajátos, következtetésében hamis elegyét nyújtva.

A baloldali Trianon-narratívája sosem volt tényszer? és korrekt. Alapmotívumát mindig is az képezte, hogy mi, magyarok hoztuk a bajt magunkra, mert nem bántunk megfelelően a kisebbségeinkkel. Ezt az álérvet egyébként már Székf? Gyula is cáfolta az Állam és nemzet cím? gy?jteményes kötetének egyik írásában,

ravilágítva, hogy az akkori Európában (mid?n például Franciaországban a legbrutálisabb asszimilációs politikát folytatták) a Deák–Eötvös-féle nemzetiségi törvény, az 1868. évi XLIV. törvény cikk példamutatóan kisebbségbarátnak számított. Tegyük hozzá, messze demokratikusabb volt mind a törvényi keret, mind a gyakorlat a trianoni utódállamok mindenkorai kisebbségpolitikájánál.

S mindig akadtak, akik tovább mentek, mint például Bauer Tamás, aki id?r?l id?re azzal áll el?, hogy Trianon igazságos volt. Eme állítás annyira képtelen, hogy vitára sem ingerel, minden tiszteletünk Harrach Gáboré, aki ennek ellenére felvette a keszty?t, és Járulékos veszteség – Trianon igazságos vagy igazságtalan voltáról cím? írásában (Magyar Nemzet, 2011. július 2.) darabokra szedte a baueri érvelést.

A túlteljesít? provokátorok közé tartozik Ungváry Krisztián is, aki Trianon diktátumjellegét azzal vonja kétségbe, hogy nem teljesült a szomszéd országok minden igénye. Pontosan fel is sorolja, milyen arcátlan követelésekkel álltak el? a szerbek, a románok, a csehek, illetve a szlovákok. Ezek egyébként jól dokumentált, közismert tények, Magyarországból szinte semmi nem maradt volna, ha a vérszemet kapott területekről maximális igényei alapján húzzák meg a nyugati nagyhatalmak az új határokat.

Igen, Trianon lehetett volna rosszabb, de ezt kompromisszumnak nevezni, mint teszi azt Ungváry, több mint eufemizmus – ez tényferdítés, magát magyarnak mondó embert?l pedig a Stockholm-szindróma gyanúját felvet? lelki probléma. Kompromisszum lehetett volna az etnikai határvonal meghúzására való törekvés, aminek eredményeképpen nagyjából a Horthy-korszak revíziós sikerei utáni 1941-es Magyarország rajzolódhatott volna ki.

Az pedig egyenesen észveszejt?, hogy b? száz évvel az országunkat feldaraboló békeparancs aláírása után akad magyarul beszél? ember, aki tagadja annak diktátumjellegét, aminek semmi köze ahhoz, hogy milyen mértékben teljesültek a szomszéd országok követelései.

A diktátumjelleg abból adódik, hogy egy nagy részben megszállt, lényegében védekezésképtelen országra kényszerítették rá a gy?ztes nagyhatalmak a maguk elképzelését, ami éles ellentétben állt a népek önrendelkezési jogával.

Annak érzékeltetésére, hogy miként viszonyult a szóban forgó békeszer?dés az értékelvekhez, hadd idézzem Alkonyi László borszakírót, aki a csángók boráról írott eszmefuttatásában a következőket fogalmazta meg:

Míg Trianon el?tt Erdélyben a román oktatás magasabb színvonalon állt, mint Óromániában, s a román iskolákban az is gondot okozott, hogy a magyar nyelvet legalább tantárgyként oktassák, addig a mi moldvai csángóinknak a magyar iskoláikért, a magyar miséikért egyaránt kemény és állhatatos harcot kellett folytatniuk. Amíg a románság küzdött erdélyi testvéreierért, addig a magyarok alig tudtak moldvai véreik?l. Ha a békeszer?dés az igazságról, az igazságosságról, a kisebbségek elnyomásának enyhítésér?l szólnának, bizonyosan nem Erdély

hovatarozásáról, inkább Moldva északnyugati területeinek Magyarországhoz csatolásáról vitatkoztak volna Trianonban.

Ungváry a Monarchia népeinek szaporodási rátájára hivatkozva azt állítja, hogy nem lett volna egyben tartható a történelmi Magyarország. Ezzel szemben nem nehéz belátni, hogy magyar impérium alatt azok az asszimilációs folyamatok, melyek eredményeképpen olyan, masszív magyar többségű városokban, mint Kassa, Nagybánya vagy Arad, nemzetársaink részaránya tíz százalékra vagy az alá esett, fordított eljellel mentek volna végbe, és ma akár negyvenmillió, zömmel magyar lakossággal bíró középhatalom lehetne hazánk.

Legmellvebb Ungvárynak a média által legtöbbet idézett gondolatmenete, miszerint nem jártunk rosszul Trianonnal, hiszen a fejletlenebb területeinket csatolták el. Példát is hoz, miszerint ez olyan, „mintha Budapestrel levágnák Kelet-Magyarországot. A budapesti adófizetők sokkal jobban járna”.

Ez cinikus, abszurd, nem mellesleg ténybelileg is cáfolható gondolatmenet. Tagadhatja-e bárki, hogy az integer Magyarország egy jól működő, felívelő pályán levő gazdasági egység volt, amivel mindenki jobban járt anyagi szempontból, mint a szétdarabolással?

E sorokat olvasva Göncz Árpád emlékezetes kijelentése jut eszembe, amit apám, Borbély Imre tett közkinccsá a Harc a nemzet érdekében című kötetének Tóth Károly Antal által készített életútinterjújában.

Személyesen is megéltem, hogy Göncz Árpádnak megvolt az érzéke ahhoz, hogy mosolyogva, kedélyesen szűrje lelken a nemzetben gondolkodó magyar embereket.

Amikor 1998-ban az akkor még Csoóri Sándor által vezetett Magyarok Világszövetsége delegációját fogadta köztársasági elnökként az Országgyűlés épületében, azzal kezdte a világ magyarságának címzett mondandóját, hogy nem szereti a „-ság-ség”-re végződő fogalmakat. Vagyis a magyarság közösségként felfogása ellen emelte fel a szavát.

Lássuk, mint mondott az RMDSZ delegációjának a kilencvenes évek elején:

„A vadászterem fölötti teremben fogadott minket Göncz Árpád ezután. Egy sztenogramot vezet fiatal hölgy volt vele. Különben egyedül volt. És akkor pár szót beszélt minden delegációtaggal. Udvariasságból sorban meghallgatta a bemutatkozásainkat. A beszélgetés partnere neki nem első sorban Domokos Géza volt, hanem Szűcs Géza. Feltehetően az írók közötti régi ismeretség okán. Szűcs Gézának mesélvén – nek pertuban voltak egymással –, de tulajdonképpen mindnyájunknak szólva, olyan felvezetéssel, hogy nem akar senkit se megsérteni közülünk, mondta el azt, amit akart. Konkrétan azt, hogy ottlétünk idején, a nála tett látogatásunk kapcsán mi jutott neki az eszébe. Két héttel azelőtt találkozott Vaclav Havellel.

»Hosszú beszélgetés után azt mondtam Havelnek, hogy nagy szerencséje Magyarországnak Trianon, mert ezáltal nincs nemzeti kisebbsége.«

T. K. A.: (döbbenten) Ezt mondta... Göncz Árpád.

B. I.: Göncz Árpád. És akkor sorban kérdezett mindenkit, hogy ugye nincs megsértve ettől. A többiek ott ötlökhataloltak, hogy nem, nem, nem, hát dehogy, megértik nek ezt, amit mondott. Amikor hozzám került a szó, azt mondtam, hogy mélységesen meg vagyok sértve, engem a szívem legmélyén érintett ez.

Akkor többet hozzám nem szólt egy szót sem, hanem egyből a gyorsírásos feljegyzést vezető lány felé fordult:

»Akkor ez nem kerül a protokollba.«

És röviden búcsúzott tőlünk. Közben mindenki felé fordulva megkérdezte:

»Ugye ezzel nem mennek a sajtó elé?«

Engem is megkérdezett.

»Én nem ígérek önnek semmit«

– mondtam.

Kimentünk, ott volt a sajtó. Három tévékamera előtt elmondtam az egészet. Soha sehol meg nem jelent.”

Igen, így állunk.

A XX. század elején az akkori baloldal a szabadsággal karöltve ránk hozta az ország szétdarabolását, a kommunisták igyekeztek az egészet kitörölni a közemlékezetből, míg a Bauer- és Ungváry-féle balliberálisok megpróbálják megmagyarázni nekünk azt, hogy mindez igazságos volt, sőt jól is jártunk vele. Talán még köszönettel is tartozunk!

S ezek az emberek nevezik kirekesztettnek azt, aki meg meri állapítani mindezek alapján, hogy nekik nem képezik részét a magyar nemzet érzelmi szolidaritáson (is) alapuló közösségének.

Borítókép: Ungváry Krisztián (Forrás: YouTube)

Borbély Zsolt Attila - www.magyarnemzet.hu

Ajánló
